คดีฆาตกรรมภูเขาไฟฟูจิ

富士山殺人事件

โยชิมุระ ทัตสึยะ **เขียน**

ฉัตรขวัญ อดิศัย **แปล**

คดีฆาตกรรมภูเขาไฟฟูจิ
富士山殺人事件
โยชิมุระ ทัตสึยะ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิศัย แปล

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์
44/12-13 ซอยสุขุมวิท 46 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
E-mail: hummingbooks@hotmail.com
Facebook: http://www.facebook.com/hummingbookspublishing

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-93731-0-0
พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2564
ราคา 295 บาท

บรรณาธิการอำนวยการ ภาคย์ มหิธิธรรมธร, ฉัตรระวี มหิธิธรรมธร
บรรณาธิการที่ปรึกษา พรทิพย์ ทองพิสิฐสมบัติ
บรรณาธิการบริหาร ภาคย์ มหิธิธรรมธร
บรรณาธิการเล่ม กุลรดา สังขฤกษ์
บรรณาธิการต้นฉบับแปล (ภาษาญี่ปุ่น) ฑริกติมา เลิศกิจลักษณ์ ฮาดาจิ
บรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น ศุภางควรรณ กึนสี, วาสนา ปานนวม
พิสูจน์อักษร รักษ์คำ
ออกแบบปก ศศิ วีระเศรษฐกุล
ศิลปกรรมปก Bookcreation
จัดรูปเล่ม กระต่ายสามขา

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6
Homepage: http://www.naiin.com

คำนำสำนักพิมพ์

เดิมทีนั้น สารวัตรชิงากิและนักสืบวาคุอิ...คู่หูตำรวจสืบสวนกับนักสืบฝีมือฉกาจแห่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นเพียง 'ตัวละครประกอบ' ในนิยายชุดหนึ่งของโยชิมุระ ทัตสึยะ เท่านั้น แต่ต่อมา...ผู้เขียนได้มอบบทบาท 'ตัวละครเอก' ให้พวกเขาในนิยายเรื่องอื่น ๆ รวมถึง *คดีฆาตกรรมภูเขาไฟฟูจิ* เล่มนี้ด้วย ซึ่งผู้เขียนเขียนไว้ตั้งแต่ ค.ศ. 1994 และตั้งใจให้เป็นนิยายเล่มเดียวจบเท่านั้น

ในโอกาสนี้ ทางเราจึงขอนำ *คดีฆาตกรรมภูเขาไฟฟูจิ* มารวมอยู่ในนิยายชุด 'มรดกโลกของญี่ปุ่น' ด้วย เนื่องจากมีสารวัตรชิงากิกับนักสืบวาคุอิเป็นคู่หูตัวละครเอกของเรื่อง อีกทั้งยังเกี่ยวพันกับ 'ภูเขาไฟฟูจิ' ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมของยูเนสโกเมื่อ ค.ศ. 2013

เชื่อว่าหลายท่านคงประทับใจกับ *คดีฆาตกรรมหมู่บ้านชิราคาวะโกะ* ซึ่งเป็นผลงานลำดับแรกในนิยายชุดนี้กันมาบ้างแล้ว ทางเราจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า *คดีฆาตกรรมภูเขาไฟฟูจิ* จะสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านไม่แพ้เล่มก่อนเช่นกัน

สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์

สารบัญ

ปฐมบท

คดีฆาตกรรม ณ จุดสูงสุด
ของประเทศญี่ปุ่น

คดีเกิดช่วงรุ่งสางของวันอาทิตย์สุดท้ายในเดือนสิงหาคม กล่าวคือวันที่ 29

สถานที่เกิดเหตุคือยอดภูเขาไฟฟูจิ

จากการวัดความสูงด้วยดาวเทียม ระดับความสูงของภูเขาไฟถูกแก้จาก 3,775.63 เมตร เป็น 3,774.97 เมตร แม้ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลจะลดลงเป็นตัวเลขกลม ๆ ไปหนึ่งเมตร ยอดภูเขาไฟฟูจิก็ยังเป็นจุดสูงสุดของประเทศญี่ปุ่นดังเดิม และเกิดเหตุฆาตกรรมบนยอดภูเขาไฟแห่งนั้น

ในวันเกิดเหตุ ยอดภูเขาไฟฟูจิมีสภาพอากาศแจ่มใส

อุณหภูมิหลังจากพระอาทิตย์เพิ่งขึ้นอยู่ที่ห้าองศาเซลเซียส

เมื่อมองจากพื้นดินเบื้องล่างที่แทบถูกต้มสุกเพราะอากาศร้อนกลางฤดูร้อน อากาศบนนั้นคงเย็นสบายราวกับอยู่อีกโลกหนึ่ง ทว่าเวลามายืนบนยอดเขาซึ่งไร้สิ่งใดขวางกั้น ถึงสภาพอากาศจะอ่อนโยนเพียงใด ลมก็พัดที่ระดับความเร็วเกินสิบห้าเมตรต่อวินาที อุณหภูมิที่ร่างกายรู้สึกได้จึงต่ำยิ่งกว่านั้น

ฤดูปีนภูเขาไฟฟูจิเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม และสิ้นสุด

ลงแล้วเมื่อสามวันก่อนคือวันที่ 26 สิงหาคม

หากให้ยกตัวอย่างจากเส้นทางปีนเขาโยชิดะงุจิ ตั้งแต่อุนไคโซบนชั้นหกจนถึงโกะไรโคคังบนชั้นแปดจุดห้า มีกระท่อมบนเขาบางแห่งที่เปิดให้บริการจนถึงเสาร์อาทิตย์สุดท้ายของเดือนสิงหาคม โดยเฉพาะกระท่อมบนชั้นแปดนั้น มีหลายแห่งที่เปิดให้บริการจนถึงเดือนกันยายน ทว่าบรรดากระท่อมที่เรียงรายอยู่บนยอดเขาอย่างโตเกียวยะ โองิยะ และยามางุจิยะนั้นปิดประตูเรียบร้อยแล้ว

อย่างไรก็ตาม แม้จะสิ้นสุดฤดูปีนเขาแล้ว แต่ในยามเช้าตรู่ช่วงสุดสัปดาห์สุดท้ายของวันหยุดฤดูร้อน จำนวนนักปีนเขาที่ตั้งใจจะมารับชมพระอาทิตย์ขึ้นบนยอดภูเขาไฟฟูจินั้น นับจากยอดเขาฝั่งโยชิดะงุจิแห่งเดียวก็เกินสามร้อยคนแล้ว

ในจำนวนนั้นมีคณะของคนสูงวัยที่นั่งรถบัสเดินทางไกลมาจากคันไซหรือชิโกกุด้วย นอกจากนี้ยังเห็นชาวต่างชาติจำนวนมากที่พันธงประจำชาติของตนเข้ากับไม้เท้าปีนเขา

มีคนทุกเพศทุกวัย ทั้งยังมีสารพัดสัญชาติ ผู้คนเหล่านั้นปีนขึ้นสู่ยอดเขากันข้ามคืน มุ่งหน้าสู่ท้องฟ้าทิศตะวันออกที่ปกคลุมด้วยความมืดมิดสีกรมท่าเพื่อรอชมพระอาทิตย์ขึ้น

และแล้วชั่ววินาทีที่รอคอยก็มาถึงในเวลาตีห้าเศษ

ท้องฟ้าทิศตะวันออกเริ่มสว่างก่อนที่พระอาทิตย์จะเผยโฉมขณะเดียวกันทะเลเมฆเบื้องล่างก็ปรากฏให้เห็นชัดเจน

ประมาณห้านาทีหลังจากนั้น พระอาทิตย์เริ่มแย้มใบหน้าอย่างแช่มช้าพลางเปล่งแสงสีทองอร่ามจากจุดหนึ่งของทะเลเมฆ

เสียงร้องยินดีดังมาจากผู้คนที่รวมตัวกันบนยอดเขา

หลายคนพนมมือและก้มศีรษะแสดงความเคารพ บางคน

เริ่มถ่ายรูปเป็นที่ระลึก คนส่วนหนึ่งหันกล้องวิดีโอไปรอบ ๆ และอีกส่วนเอาแต่จับจ้องทัศนียภาพซึ่งเรียกได้ว่าศักดิ์สิทธิ์น่าเกรงขาม

แสงตะวันส่องกระทบใบหน้าของนักปีนเขาหลายร้อยคนซึ่งมารวมตัวกันบนยอดภูเขาไฟฟูจิ จนทอประกายเป็นสีทอง ตาทุกคู่รวมศูนย์กลางไปยังท้องฟ้าทิศตะวันออก

ดังนั้น...

จึงไม่มีใครล่วงรู้เลยว่าเพิ่งเกิดโศกนาฏกรรมเมื่อประมาณสิบนาทีก่อน บริเวณด้านหลังกระท่อมบนเขาที่ปิดให้บริการ หรือในมุมหนึ่งของทิศตะวันตกซึ่งอยู่ตรงข้ามกับฝั่งที่พระอาทิตย์ขึ้นนั่นเอง

กว่าจะมีคนเจอก็ผ่านไปหลายนาทีหลังจากพระอาทิตย์ขึ้น

เมื่อเก็บภาพชั่วขณะที่พระอาทิตย์ขึ้นด้วยกล้องวิดีโอเสร็จเรียบร้อย ร่างกายอันเย็นเฉียบของชายผู้ใกล้ล่วงเข้าสู่วัยชราคนหนึ่งสั่นเทาระหว่างเดินอ้อมไปด้านหลังกระท่อม รู้ทั้งรู้ว่าเป็นเรื่องไร้มารยาท แต่เขาตั้งใจจะยืนปัสสาวะบนยอดภูเขาไฟฟูจิ

คนส่วนใหญ่ยังทอดสายตารับชมพระอาทิตย์ขึ้นกันอยู่ มุมนั้นจึงแทบไม่มีคน

ชายชื่อยามาโมโตะกวาดตามองรอบ ๆ หนึ่งครั้ง ถอดถุงมือผ้าข้างขวา และกำลังจะรูดซิปกางเกง

แต่พริบตาต่อมาเขาต้องถอยกรูดด้วยความตกตะลึง

เพราะเห็นชายที่แบกกระเป๋าสะพายหลังสีส้ม สวมเสื้อแจ็กเกตกันลมสีดำ สวมหมวกปีนเขาสีขาว และสวมถุงมือผ้าทั้งสองข้าง กำลังนั่งอยู่บนพื้นโดยพิงกายกับผนังด้านหลังของกระท่อม

ท่านั่งคอตกคล้ายคนเมาแอ๋ทรุดกับพื้น

แต่ในเมื่อสถานที่คือตรงนี้ ย่อมไม่มีคนเมาจนหมดสติอยู่แล้ว สิ่งแรกที่แวบเข้ามาในหัวของยามาโมโตะคืออาการเมาความสูง

พอเลยชั้นเจ็ดซึ่งสูงสามพันเมตรเหนือระดับน้ำทะเล ความกดอากาศจะลดต่ำและมีปริมาณออกซิเจนไม่เพียงพอ ส่งผลให้เกิดอาการปวดศีรษะหรือคลื่นไส้ได้ เวลาปีนเขาด้วยความเร็วสูงเป็นพิเศษ ร่างกายจะปรับตัวไม่ทัน แม้แต่คนที่มั่นใจในพละกำลังของตัวเองในยามปกติยังมีสิทธิ์น็อกได้เหมือนกัน

ยามาโมโตะลองส่งเสียงเรียกเบา ๆ เพราะนึกว่าชายที่หมดสติอยู่มีอาการเช่นนั้น

"นี่คุณ"

ทว่าอีกฝ่ายก็ไร้ปฏิกิริยา

"เป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

เรียกครั้งที่สองแล้วก็ยังไม่มีคำตอบกลับมา

มาถึงขั้นนี้ยามาโมโตะย่อมเอะใจ เขาเดินเข้าไปใกล้อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ แล้วตบบ่าของชายที่นั่งอยู่บนพื้น

"นี่คุณ...คุณครับ..."

คำพูดขาดหายกลางคัน

ร่างของชายที่พิงผนังกระท่อมเอนลงบนพื้นดังตุ้บ!

จังหวะนั้นหมวกปีนเขาสีขาวลื่นหลุดจากศีรษะ เผยให้เห็นใบหน้า

"...!"

ยามาโมโตะกลั้นหายใจ

กลั้นเสียงตะโกนที่เกือบหลุดจากคอด้วยความพรั่นพรึงเหลือประมาณเอาไว้ได้

ชายที่นอนตะแคงอยู่บนพื้นตายแล้ว...ในสภาพนัยน์ตาเหลือกเห็นเพียงตาขาว

ลำคอที่เห็นผ่านช่องระหว่างปกเสื้อแจ็กเกตกันลมสีดำมีเชือกพัสดุสีแดงพันเอาไว้

"นะ...นี่มัน..."

ยามาโมโตะลืมเรื่องที่ตั้งใจจะมาถ่ายเบาเสียสนิท เขาก้าวถอยหลังสองสามก้าว

จากนั้นหมุนตัวเปลี่ยนทิศ วิ่งกลับเข้าไปในหมู่นักปีนเขาที่กำลังชื่นชมพระอาทิตย์ขึ้น พร้อมกับแหกปากตะโกนเสียงดังลั่น

"แย่แล้ว มีคนถูกฆ่า!"

บทที่ 1

เสียงคำรามปริศนาที่ภูเขาไฟฟูจิชั้นห้า

1

สารวัตรชิงากิ จากแผนกสืบสวนอาชญากรรมที่หนึ่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และนักสืบวาคุอิที่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชานั้น ไม่เพียงจับคู่ทำงานด้วยกันเป็นประจำ แต่เวลาส่วนตัวก็ทำอะไรร่วมกันอยู่บ่อยครั้ง

ชิงากิมีนิสัยชอบพุ่งชนกับสิ่งต่าง ๆ อย่างบ้าระห่ำ รูปลักษณ์ก็เหมือนรถดัมพ์หรือรถเกลี่ยดิน ขณะที่วาคุอิอายุยี่สิบกว่า โสด และดูพึ่งพาตัวเองไม่ได้ จนกระตุ้นสัญชาตญาณความเป็นแม่ของใครต่อใคร มีคนมากมายที่สงสัยว่าสองคนนี้เข้าขากันถึงขั้นนี้ได้อย่างไร

เรื่องของเรื่องคือ เวลาอยู่ระหว่างการสืบสวน วาคุอิมักโดนชิงากิผู้อารมณ์ร้อนและฉุนเฉียวง่ายตวาดใส่เป็นประจำ เขาหาเรื่องตบหลังศีรษะของวาคุอิได้ทุกโอกาส

ไม่เพียงเท่านั้น ชิงากิยังประเมินวาคุอิว่าเป็นคุณชายหรือเป็นเด็กร่างกายอ่อนแอและไร้ประโยชน์ สารวัตรมองลูกน้องคนนี้

ด้วยสายตาเข้มงวด จนบางคนถึงกับปรามว่าไม่ต้องพูดแรงขนาดนั้นก็ได้

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น วาคุอิกลับไม่ครั่นคร้ามหรือสะทกสะท้านแม้แต่น้อย ขณะเดียวกันก็ไม่คิดจะต่อต้านแต่อย่างใด โดนชิงากิดุว่าทีไรก็เอาแต่คิ้วตกอย่างน่าสงสารทุกครั้งไป กระนั้นวาคุอิก็พูดในสิ่งที่ตัวเองอยากพูดกับชิงากิอย่างตรงไปตรงมา บางครั้งพวกเขาก็หยอกเย้ากันอย่างสนุกสนานประหนึ่งพ่อลูกที่สนิทสนมกัน ช่างเป็นความสัมพันธ์ที่น่าอัศจรรย์ดีจริง ๆ

แม้แต่ชิงากิผู้เป็นคนใจดีและบ่อน้ำตาตื้นโดยธรรมชาติ เวลาสืบสวนก็กลายเป็นยักษ์ได้เหมือนกัน ในบรรดาตำรวจสืบสวนวัยหนุ่มสาวถึงกับมีบางคนพยายามหลบเลี่ยงเขาเพียงเพราะกลัวโดนทัก ทว่าวาคุอิไม่เกรงกลัวชิงากิสักนิด

วาคุอิติดชิงากิแจจนคนรอบข้างคุยกันด้วยความสงสัยว่าโดนด่าสาดเสียเทเสียขนาดนั้น ทำไมยังเข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยได้อีก

ครั้งนี้ก็เช่นกัน ชิงากิกับวาคุอิลาหยุดในช่วงบ่ายของวันเสาร์พร้อมกัน และนัดไปปีนภูเขาไฟฟูจิด้วยกันอย่างสนิทสนม

“นี่ สารวัตร”

เย็นวันเสาร์ที่ 28 สิงหาคม เวลาหกโมงครึ่ง

จังหวะที่กำลังจะออกจากเรสต์เฮาส์บนชั้นห้าของภูเขาไฟฟูจิเพื่อเริ่มปีนเขานั้น นักสืบวาคุอิหันไปพูดกับสารวัตรชิงากิ

“ช่วงนี้มีวันหยุดทีไร ผมอยู่กับสารวัตรตลอดเลยนะครับ”

“อือ...จะว่าไปก็จริงแฮะ”

ชิงากิตอบ เขากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ในร้านอาหาร และ

ก้มหน้าผูกเชือกรองเท้าปีนเขา

"ทำงานก็เจอหน้ากัน หยุดพักร้อนยังเจอหน้ากันอีก มันทะแม่ง ๆ อยู่นะครับ บางทีพวกเราอาจใช้เวลาด้วยกันมากกว่าสารวัตรกับภรรยาด้วยซ้ำไป"

"ก็คงอย่างนั้นแหละ...แล้วมันทำไมล่ะ"

หลังผูกเชือกรองเท้าเสร็จ ชิงากิหันใบหน้าแดงเรื่อไปมองวาคุอิ

"เอ่อ ผมไม่ได้หมายความแปลก ๆ หรอกนะครับ...อ๊ะ สารวัตรหน้าแดงแล้ว"

"เจ้าบ้า ฉันหน้าแดงเพราะก้มหน้าผูกเชือกรองเท้าตั้งนานต่างหากเล่า อย่าด่วนสรุปมั่วซั่วสิ"

ชิงากิรีบยื่นมือไปตบหลังศีรษะวาคุอิดังป้าบ

"ให้ตายสิ สมองนายชอบคิดแต่เรื่องเหลวไหล"

"ขอโทษครับ"

"ว่าแต่แย่ชะมัดที่ต้องมาเจอค่าใช้จ่ายไม่คาดคิด"

"ค่าแท็กซี่จากเชิงเขาน่ะหรือครับ"

"ก็ใช่น่ะสิ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าซูบารุไลน์จะมีข้อจำกัดเรื่องรถส่วนตัว"

เส้นทางฟูจิซูบารุไลน์ที่ขึ้นมาจากทางทะเลสาบคาวางุจิมีการซ่อมแซมเพราะหิมะและดินโคลนถล่ม กล่าวคือเกิดความเสียหายจากหิมะที่ละลายเป็นน้ำ ฤดูร้อนปีนี้จึงมีมาตรการห้ามรถยนต์ส่วนบุคคลทั้งหมดสัญจรผ่าน มีเพียงรถบัสกับแท็กซี่เท่านั้นที่พานักปีนเขาขึ้นไปถึงชั้นห้าได้

นอกจากนี้ยังห้ามยานพาหนะเชิงพาณิชย์สัญจรผ่านในตอนกลางคืนด้วย

ประตูทางเข้าซูบารุไลน์จะปิดในเวลาหกโมงเย็น

กว่าวาคุอิจะขับรถคู่ใจของชิงากิผ่านทางด่วนจูโอมาถึงทะเลสาบคาวางุจิก็ปาเข้าไปห้าโมงเย็นแล้ว

ถึงอย่างไรคืนนี้ก็วางแผนจะค้างที่กระท่อมบนชั้นเจ็ด ทั้งคู่จึงแวะซื้อเสบียงกันตามสบาย แต่พอรู้ข่าวจากเจ้าของร้านผลไม้หน้าสถานีรถไฟว่ามีการจำกัดการจราจร พวกเขาก็ลนลาน

ตอนนั้นเข็มนาฬิกาบอกเวลาห้าโมงสี่สิบนาทีแล้ว เหลือเพียงยี่สิบนาทีก่อนประตูซูบารุไลน์จะปิด ทั้งคู่จอดรถไว้ที่ลานหน้าสถานีรถไฟ สะพายกระเป๋าขึ้นหลัง แล้ววิ่งไปยังจุดขึ้นรถบัสหน้าสถานีคาวางุจิโกะ

ทว่าโชคไม่ดี รถบัสเที่ยวสุดท้ายที่มุ่งหน้าสู่ชั้นห้าออกจากป้ายไปเมื่อครู่นี้เอง

นั่นหมายความว่าต้องใช้บริการแท็กซี่โดยไม่อาจเลี่ยง ความคิดที่แวบเข้ามาในหัวของชิงากิคือ ค่าแท็กซี่จากเชิงเขาถึงชั้นห้าจะแพงขนาดไหน

อาจสูงถึงหมื่นเยนก็ได้

เมื่อคิดดังนั้นขาก็ไม่ยอมก้าวไปทางจุดขึ้นแท็กซี่ แต่มาถึงที่นี่ทั้งที จะให้กลับไปโดยไม่ปีนภูเขาไฟฟูจิก็น่าเสียดาย

สุดท้ายพวกเขาก็เรียกแท็กซี่และมาถึงก่อนเวลาปิดประตู ใช้เวลาราวสามสิบห้านาทีก็มาถึงเรสต์เฮาส์บนชั้นห้า ซึ่งอยู่สุดเส้นทางซูบารุไลน์

จากสถานีคาวางุจิโกะมาถึงชั้นห้าจ่ายค่าโดยสารอัตราเดียว พวกเขาจ่ายเป็นธนบัตรหมื่นเยนและได้เงินทอนกลับมาเพียงน้อยนิด

“สารวัตรทำใจป้ำบอกว่าจะจ่ายเองหมด แต่ผมช่วยออกได้

นะครับ”

วาคุอิกล่าวหลังลุกขึ้นจากเก้าอี้ในร้านอาหารพร้อมสะพายกระเป๋าขึ้นหลัง

“ไม่ว่ายังไง จ่ายค่าโดยสารเมื่อกี้คนเดียวน่าจะอ่วมเอาเรื่อง”

“ไม่ต้องหรอก ขืนให้นายที่เงินเดือนน้อยนิดมาช่วยจ่ายสารวัตรอย่างฉันก็เสียชื่อกันพอดี”

ชิงากิทำใจแข็งไว้ก่อน

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เล่นเอาทรุดอยู่ดี”

ทว่าก็เอ่ยแสดงความอ่อนแอทันที

“ช่างเถอะ มัวนั่งเสียใจกับเรื่องที่ผ่านไปแล้วก็เท่านั้น เราจะไปกันหรือยัง”

“ไม่ได้แกล้งทำเป็นร่าเริงหรือครับ”

“หนวกหูน่า คนเขาอุตส่าห์ลืมแล้วแท้ ๆ อย่ามัวพูดซ้ำซากอยู่เลย”

ชิงากิกล่าว ยกกระเป๋าขึ้นสะพายหลังบ้าง และลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างแข็งขัน

“เงินแค่เก้าพันเยน คิดเสียว่าโยนทิ้งน้ำก็ไม่เสียดายแล้ว”

“สำนวนนั้นใช้เปรียบเปรยเวลาใช้เงินสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุไม่ใช่หรือครับ ท่านองว่าเหมือนเอาเงินไปโยนทิ้งน้ำเสียเปล่า ๆ”

“นายนี่พูดมากจริง ๆ”

ชิงากิตบหลังศีรษะวาคุอิดังป้าบอีกหน

“เลิกพูดเรื่องค่าแท็กซี่สักที ฉันได้ยินแล้วอยากร้องไห้อีกอย่าง...ไอ้เรื่องมาปีนภูเขาไฟฟูจิรอบนี้น่ะ เป็นแผนที่คิดมาเพื่อนายตั้งแต่แรกแล้วรู้ไหม”

“เอ๊ะ เพื่อผมหรือ”

“ก็ใช่น่ะสิ ฉันกะจะรักษาโรคกลัวความสูงให้นายไงล่ะ”

ชิงากิทำตาดุชำเลืองมองลูกน้อง

“ตำรวจสืบสวนสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่เก่งกาจดันมาขาแข็งที่อตอนเจอเครื่องปีนป่ายที่โรงเรียนอนุบาล มันดูหมดมาดออกจะตาย”

“ครับ ก็...”

“ฉะนั้นฉันเลยพานายมาเปิดประสบการณ์กับระดับความสูงอันดับหนึ่งของญี่ปุ่น ถ้าปีนภูเขาไฟฟูจิได้แล้วก็ไม่ต้องกลัวที่ไหนอีก รอบนี้นายจะได้เสริมสร้างความมั่นใจไงเล่า”

“แต่ผมว่าปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้นมั้งครับ”

“เอาเถอะน่า เลิกบ่นหยุมหยิมแล้วตามฉันมา”

สารวัตรชิงากิตัดบท ก่อนถือไม้เท้าปีนเขาที่เพิ่งซื้อมาด้วยมือขวา แล้วเริ่มเดินไปยังทางออกจากเรสต์เฮาส์

2

ครึ่งหนึ่งของผู้เคยมีประสบการณ์ปีนภูเขาไฟฟูจิมักหลงใหลในมนตร์เสน่ห์ของมันและอยากไปอีกในปีหน้า ทว่าอีกครึ่งที่เหลือมักกล่าวว่า ถ้าต้องเหนื่อยยากขนาดนี้ก็ไม่อยากปีนเขาเป็นครั้งที่สอง ไม่สิ จำนวนคนที่ได้รับประสบการณ์ขมขื่นกลับไปอาจไม่ได้มีแค่ครึ่งเดียวก็ได้

ดูเผิน ๆ การปีนถึงยอดภูเขาไฟฟูจิเป็นเรื่องง่าย แต่มีเหตุผลเพียงข้อเดียวที่ทำให้คนส่วนใหญ่บ่นว่าเข็ดขยาดแล้ว

ภูเขาไฟฟูจิเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในญี่ปุ่น แต่จากรูปร่างอัน

งดงามของมันเห็นได้ชัดว่า ขอเพียงเป็นช่วงฤดูร้อน ต่อให้ทักษะด้านการปีนเขาเป็นศูนย์ก็สามารถปีนได้ ถึงคนที่มาท้าทายจะมีพละกำลังน้อยหรือขาดการออกกำลัง ขอแค่รักษาจังหวะในการเดินให้พอเหมาะก็สามารถขึ้นไปถึงยอดเขาได้ หากพิจารณาจากจุดที่ว่าตั้งแต่เด็กสี่หรือห้าขวบไปจนถึงคนสูงวัยที่อายุเกินเจ็ดสิบสามารถพิชิตยอดเขาได้ละก็ ย่อมเข้าใจว่าภูเขาไฟฟูจิเปิดประตูต้อนรับคนทุกประเภท

และด้วยเหตุที่คนเกินครึ่งซึ่งไปยืนบนยอดเขาเป็นมือใหม่ด้านการปีนเขา พวกเขาจึงสูญเสียพละกำลังจากการที่ร่างกายมีปริมาณออกซิเจนไม่เพียงพอ ทำให้รู้สึกเข็ดหลาบกับภูเขาไฟฟูจิ

ทว่าในหมู่คนที่ฟิตร่างกายสม่ำเสมอ มีบางคนฟันธงด้วยซ้ำว่า การปีนภูเขาไฟฟูจิในฤดูร้อนไม่ต่างอะไรกับการเดินขึ้นเนินธรรมดา ๆ

ตัวอย่างของคำพูดนั้นมีให้เห็นจาก ‘การแข่งปีนภูเขาไฟฟูจิ’ และ ‘การแข่งวิ่งผลัดมาราธอนขึ้นภูเขาไฟฟูจิ’ ซึ่งจัดขึ้นในฤดูร้อนของทุกปี

เป็นการแข่งอันน่าทึ่ง โดยวิ่งจากเชิงเขาถึงยอดเขาผ่านเส้นทางต่างระดับกันจนกระทั่งครบสามพันเมตร ถ้าให้ยกตัวอย่างจากผู้ชนะการแข่งปีนภูเขาไฟฟูจิ มีคนวิ่งระยะทางทั้งหมดยี่สิบเอ็ดกิโลเมตรได้ภายในสองชั่วโมงสี่สิบนาที

ในแง่ของพละกำลัง วิธีรับมือการปีนภูเขาไฟฟูจิมีความแตกต่างกันตามแต่ละบุคคลถึงเพียงนั้นเลยทีเดียว

เมื่อคำนึงถึงจุดนั้น ก็สามารถจัดชิงากิกับวาคุอิเข้าประเภท ‘มือใหม่’ ได้ทั้งคู่

เพราะพวกเขาไม่เคยมีประสบการณ์เดินขึ้นเขาสูงระดับ

สามพันเมตรด้วยขาของตัวเองมาก่อน จึงเดาไม่ออกว่าจะมีอาการเมาความสูงหรือไม่ และถ้าเมาขึ้นมาจะเป็นอย่างไร

สารวัตรชิงากิมองโลกในแง่ดี "ของพรรค์นั้น ปีนๆขึ้นไปเดี๋ยวก็รู้เองนั่นแหละ" แต่วาคุอิผู้ระมัดระวังกับทุกสิ่งตั้งใจคิดวิธีการจนเรียกได้ว่าพิถีพิถันเกินไป และเสนอแผนนั้นต่อชิงากิ

ประการแรก ควรขับรถตามเส้นทางซูบารุไลน์ไปจนถึงชั้นห้าเพื่อให้สบายขึ้นสักนิดก็ยังดี

ประการที่สอง ในการปีนเขาจากชั้นห้าไปบรรจบกับเส้นทางโยชิดะงุจิและขึ้นสู่ยอดเขานั้น กล่าวกันว่าโดยมาตรฐานจะใช้เวลาราวห้าชั่วโมงครึ่ง แต่ทั้งคู่ควรใช้เวลาสักเจ็ดชั่วโมง

ประการที่สาม เพื่อเป็นการรับมือกับอาการเมาความสูงให้แต่ละคนพกออกซิเจนชนิดพกพาติดตัวคนละกระป๋อง

และประการที่สี่ ไม่ควรปีนถึงยอดเขาในข้ามคืนรวดเดียวแต่ให้พักค้างคืนระหว่างทางที่กระท่อมโทโมเอะคังบนชั้นเจ็ด

สารวัตรชิงากิเห็นด้วยกับแผนการข้อแรก แต่เขาค่อนแคะว่า "ปอดแหก" แล้วหัวเราะเยาะแผนการข้อที่สอง เอ่ยอย่างสุดระอากับข้อที่สามว่า "โอเวอร์เกินไปแล้ว" จบด้วยการพูดอย่างโมโหเมื่อเห็นข้อที่สี่ "อย่าล้อเล่นน่า"

เขาแย้งว่าถ้าทำแบบนั้นก็ไม่ได้เห็นพระอาทิตย์ขึ้นบนยอดเขาน่ะสิ

แต่วาคุอิไม่ยอมลดละ โดยยกทฤษฎีปลอดภัยไว้ก่อนว่าจะดูที่ชั้นเจ็ดหรือบนยอดเขา พระอาทิตย์ขึ้นก็ยังเป็นพระอาทิตย์ขึ้นวันยังค่ำ และด้วยความที่วาคุอิยืนกรานเสียงแข็ง ชิงากิจึงยอมอ่อนให้ในที่สุด นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง

"อ๊ะ...สารวัตร รอเดี๋ยวนะครับ"

ขณะกำลังจะเดินออกไปหน้าร้านอาหาร วาคุอิเรียกชิงากิไว้

“มีอะไร”

“ผมปวดฉี่”

“นายนี่มัน...”

ชิงากิถอนหายใจ เขม้นมองวาคุอิ

“ไม่ใช่เด็กแล้วนะ”

“ขอโทษครับ พอคิดว่าเดี๋ยวต้องปีนภูเขาไฟฟูจิแล้ว ผมก็ประหม่าขึ้นมา”

“อย่าประหม่ากับเรื่องแค่นี้สิ”

“ตอนสอบเป็นตำรวจก็เหมือนกันครับ ทันทีที่ผู้คุมสอบแจกข้อสอบข้อเขียน จู่ๆผมก็...”

“เรื่องสมัยก่อนน่ะพอเลย รีบๆไปได้แล้ว”

“ครับ แล้วผมจะรีบกลับมาครับ”

เมื่อโดนชิงากิเร่ง วาคุอิวิ่งกลับเข้าเรสต์เฮาส์

“ให้ตายสิ...”

ชิงากิงึมงำ วางไม้เท้าปีนเขาติดลูกกระพรวนพิงผนังไว้แล้วมองทิวทัศน์รอบๆ

ลานจอดรถอันกว้างขวางมีรถบัสที่ขนคนมาเป็นหมู่คณะและรถเช่าพร้อมคนขับที่มารับส่งคนเป็นรอบสุดท้ายจอดอยู่ไม่กี่คัน

สมกับที่จบฤดูปีนเขาแล้ว ทั้งยังมีข้อจำกัดในการสัญจรผ่านซูบารุไลน์ จึงไม่ได้เห็นภาพความพลุกพล่านที่เขาเรียกกันว่า ‘ฟูจิซังกินซ่า’

นักปีนเขาที่ใช้บริเวณนี้เป็นจุดเริ่มต้น ออกเดินทางกันเกือบหมดแล้ว เห็นเพียงชาวต่างชาติอยู่ประปราย

ว่าแต่ทำไมชาวต่างชาติชอบใส่กางเกงขาสั้นไปทุกที่เลยก็ไม่รู้

เขาพึมพำในใจ

ถึงข้างล่างจะเป็นหน้าร้อน แต่บนยอดเขาเป็นฤดูหนาวนะเว้ย

สายตาของชิงากิพุ่งไปที่กลุ่มชายหนุ่มหญิงสาวสี่คนที่คาดว่าเป็นชาวอเมริกัน พวกเขาพันธงที่มีรูปดาวและลายแถบไว้กับไม้เท้าปีนเขา นักปีนเขาชาวญี่ปุ่นสวมกางเกงปีนเขาหรือกางเกงยีนกันเป็นส่วนใหญ่ แต่ชาวต่างชาติพวกนั้นกลับสวมเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น

การรับรู้ความรู้สึกที่ผิวหนังของเจ้าพวกนั้นคงต่างจากชาวญี่ปุ่นละมั้ง

ชิงากิเชื่อมั่นว่าโครงสร้างทางจิตใจและร่างกายของชาวตะวันตกกับชาวญี่ปุ่นแตกต่างกันในระดับรากฐาน เขาจึงมองสี่คนนั้นด้วยแววตาเหมือนมองมนุษย์คนละเผ่าพันธุ์ตรงตามตัวอักษร

เดี๋ยวพอพระอาทิตย์ตก อากาศน่าจะหนาวเอาเรื่อง เราแต่งตัวแบบนั้นไม่ไหวจริง ๆ

เขาคลายแขนเสื้อเชิ้ตที่พับขึ้นมาถึงข้อศอกลง แล้วติดกระดุมตรงข้อมือ

มองนาฬิกาข้อมือ เวลาหกโมงสามสิบหกนาที ท้องฟ้าเหนือเส้นทางปีนเขามีดวงจันทร์กลมลอยเด่นเป็นสง่าแล้ว

ฟ้ายังสว่าง กระนั้นก็เห็นได้ชัดว่าเปลี่ยนจากสีฟ้าเป็นสีกรมท่ามากขึ้นเรื่อย ๆ แค่ละสายตาเพียงสามสิบวินาที สีของท้องฟ้าก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

ว่าแต่เจ้าวาคุอิช้าจริงแฮะ

ชิงากิผู้เป็นคนใจร้อนเริ่มหงุดหงิด

ไอ้จุดที่พอเราบอกว่า เอ้า ออกเดินทางกันเถอะ แล้วเจ้านั่นก็ขอเวลาอีกเดี๋ยวเนี่ย เหมือนแม่เราไม่มีผิด

เขาบ่นงึมงำอยู่ในใจ

แม่เราก็เหมือนกัน ปกติไม่ชินกับการแต่งหน้า เวลาจะออกไปข้างนอกทีไร แค่จะทาลิปสติกสักปื้ดก็ต้องใช้เวลาแล้ว... ถ้าเจ้าวาคุอิเกิดเป็นผู้หญิง ต้องมาแนวเดียวกับแม่เราแน่ๆ

ภาพวาคุอิกลับชาติมาเกิดเป็นผู้หญิงพลันผุดขึ้นในความคิดของชิงากิ

จากนั้นเขาก็สั่นไปทั้งตัวและลบภาพนั้นออกจากสมอง

จังหวะนั้นเอง...

จู่ ๆ มีคนตะโกนดัง "โฮก!" จากที่ไหนสักแห่งในลานจอดรถ ไม่สิ แทบจะเรียกว่าเสียงคำรามของสัตว์ร้ายมากกว่าเสียงร้องของคนด้วยซ้ำ

เสียงตะโกนน่าสะพรึงกลัวทำเอาชิงากิลืมว่าที่นี่คือภูเขาไฟฟูจิ ถึงขั้นนึกไปว่ามีหมีโผล่ออกมาหรือเปล่าเลยทีเดียว

ชาวอเมริกันสี่คนที่อยู่แถวนั้นก็หันมองกัน และพูดคุยด้วยสีหน้าเหมือนแปลกใจว่าเกิดอะไรขึ้น

เสียงดังมาจากทางโน้นสินะ

ชิงากิมองไปทางห้องน้ำในมุมหนึ่งของลานจอดรถ

จากจุดที่เขายืนอยู่จะเห็นเฉพาะด้านหลังซึ่งอยู่คนละฝั่งกับทางเข้า จึงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น

มีเรื่องชกต่อยกันหรือเปล่า หรือว่าใครมีอาการเจ็บป่วยเฉียบพลัน

ชิงากิกลับเข้าโหมดของจิตสำนึกทางวิชาชีพในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจ เขาสะพายกระเป๋าขึ้นหลัง ถือไม้เท้าปีนเขาด้วยมือข้างหนึ่ง แล้วเร่งรุดไปยังด้านหลังของห้องน้ำ

3

ชิงากิลองเดินอ้อมไปยังทางเข้า เห็นชายหญิงหกคนยืนรวมกลุ่มกันหน้าห้องน้ำ

ทุกคนสวมชุดมาตรฐานสำหรับการปีนเขาในฤดูร้อน ห้าคนยังหนุ่มยังสาว อายุประมาณยี่สิบกว่า อีกคนคือชายวัยกลางคนอายุราวสี่สิบปลาย

ชายวัยกลางคนแบกกระเป๋าสะพายสีส้ม สวมหมวกปีนเขาสีขาว เสื้อเชิ้ตลายตาราง ผูกเสื้อแจ็กเกตกันลมสีดำไว้รอบเอวยันมือข้างหนึ่งกับผนังด้านหน้าห้องน้ำ และหอบหายใจตัวโยน

ชายหญิงห้าคนนั้นมองสภาพของเขาด้วยความเป็นห่วง

คนตะโกนสุดเสียงคงเป็นชายคนนี้...ชิงากิเดา

"หัวหน้า ไหวหรือเปล่าครับ"

ชายคนหนึ่งถามชายผู้กำลังหอบอย่างทรมาน เขามีรูปร่างกำยำ ตากแดดจนผิวคล้ำ ให้ความรู้สึกว่าคุ้นเคยกับภูเขาเป็นอย่างยิ่ง

"เป็นอะไรไปครับ รู้สึกไม่สบายหรือครับ"

"เปล่า...ไม่ใช่อย่างนั้น"

"แต่เสียงเมื่อกี้..."

คนพึมพำอย่างเคลือบแคลงคือชายสวมแว่น รูปร่างผอมสูง

ดูเหมือนนักวิชาการ

"ผมอยู่ในห้องน้ำ เสียงร้องเมื่อกี้เป็นเสียงหัวหน้าใช่ไหม"

"อะ...อือ"

"ตกใจหมดเลยครับ เกิดอะไรขึ้นน่ะครับ บอกมาเถอะ"

"ไม่มีอะไร ไม่มีอะไรทั้งนั้น"

ชายที่สวมหมวกปีนเขาสีขาวยังยันมือกับผนัง เขาส่ายหน้าไปมาอย่างไร้เรี่ยวแรง

หญิงสาวสามคนที่น่าจะเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกันเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ข้างหลัง

"แต่หัวหน้าครับ ถ้าไม่มีอะไร หัวหน้าจะร้องเสียงดังแบบนั้นหรือครับ"

ชายร่างบึกบึนที่ถามไถ่เป็นคนแรกเอ่ยอีกครั้ง

"ถ้าร่างกายไม่พร้อมก็ตัดใจจากการปีนเขาเถอะครับ เดี๋ยวข้างบนอากาศจะยิ่งเบาบาง เกิดอะไรขึ้นจะแย่เอา"

"เปล่า...ไม่เกี่ยวกับสภาพร่างกายหรอก"

ชายที่ทุกคนเรียกว่าหัวหน้าฝืนลุกขึ้นจนได้

"โทษทีที่ทำให้เป็นห่วง ฉันไม่เป็นไรแล้ว"

"ถึงจะบอกว่าไม่เป็นไรก็เถอะ..."

"บอกว่าไม่เป็นไรก็คือไม่เป็นไร อุตส่าห์ใช้วันหยุดเสาร์อาทิตย์มารวมตัวกันทั้งที ถ้าต้องมายกเลิก ฉันก็รู้สึกผิดต่อทุกคน"

"หัวหน้าอย่าฝืนเลยค่ะ"

หนึ่งในหญิงสาวที่ยืนดูอยู่ข้างหลังกล่าว

"นั่นสิคะ ถ้าไม่สบาย ไปพักที่ที่พักตรงนั้นไม่ดีกว่าหรือ"

หญิงสาวอีกคนชี้ไปทางอุนโจคาคุตรงด้านหน้าของเรสต์เฮาส์

“ไม่เป็นไรหรอก มิกิคุง[1] ฉันไม่เป็นไรแล้วจริง ๆ”

หลังจากทวนประโยคเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ชายคนนั้นก็กระชับหมวกปีนเขาสีขาว มัดเสื้อแจ็กเกตกันลมสีดำรอบเอวให้แน่นขึ้นแล้วยืนตรง

“เอาละ ไปกันเถอะ ทุกคน ฮะ ๆ ๆ คิดเสียว่าเสียงเมื่อกี้เป็นเสียงร้องปลุกใจก็แล้วกัน ฮ่า ๆ ๆ”

เขาส่งเสียงหัวเราะที่ฟังดูเสแสร้ง แล้วตบไหล่หญิงสาวชื่อมิกิผู้มีเครื่องหน้าชัดเจนดังตุ้บ

อย่างไรก็ตาม...

ถึงพยายามทำเป็นเข้มแข็งแค่ไหน เข่าของชายที่สวมกางเกงปีนเขาสีเทาก็สั่นอยู่ดี

เสียงตะโกนเมื่อกี้ไม่ใช่เพราะทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยเฉียบพลัน แต่น่าจะหวาดกลัวบางอย่าง

ชิงากิคิดเช่นนั้นโดยสัญชาตญาณ เขม้นมองท่าทีของชายคนนั้นโดยไม่ตั้งใจ

อีกฝ่ายสังเกตเห็นสายตาของเขา

“อะไรของคุณน่ะ”

ชายผู้ถูกเรียกว่าหัวหน้าตวัดสายตาคมกริบใส่สารวัตรชิงากิ

จากนั้นทำหน้าดุตวาดใส่

“ฉันไม่ใช่ของโชว์นะ เลิกจ้องชาวบ้านทั้งที่ไม่ใช่ธุระสักที!”

---

[1] บางครั้งผู้เป็นหัวหน้าก็ใช้คำว่า ‘คุง’ กับลูกน้องที่เป็นผู้หญิงได้เช่นกัน